

osobu na jejich právech nebo uvedl někoho v podezření (§ 170 tr. zák.). (Stoss, Strafrecht str. 158, 430, Finger, Strafrecht, II. str. 640). Že by v projednávaném případě se mohlo jednat o zločin podle §u 169 tr. zák., netvrdí ani obžaloba ani napadený rozsudek. Zločin podle §u 170 tr. zák. podle jeho povahy může ovšem spáchatí jenom vlastník, který zapálí svou nemovitou nebo movitou věc. Ale nevyžaduje se, by provedl sám vše, co tvoří objektivní skutkovou podstatu tohoto činu, zejména by vlastnoručně zapálil. Odhodlají-li se dva spoluvlastníci pojištěné budovy, že ji zničí ohněm za tím účelem, by tak dosáhli pojistného, nebude možno právem tvrditi, že skutková podstata zločinu podle §u 170 tr. zák. je naplněna jenom tehdy, když oba vlastnoručně zapálí. Jedná-li k takovému účelu více osob ve zlém úmyslu, jest jejich činnost posuzovati jako činnost spolupachatelů nebo účastníků podle §u 5 tr. zák. Z těchto úvah plyne, že zapálil-li R. dům B-nův na jeho návod, tedy s jeho souhlasem, nemůže býti řeči o zločinu zhárství podle §u 166 tr. zák., ale je možným zločin podle §u 170 tr. zák., po případě spoluvina na něm. K projednání a rozhodnutí o tomto je podle návrhu obžaloby příslušným sborový soud první stolice. Uznal-li nalézací soud v souzeném případě, že je nepřislušným, je jeho rozsudek zmatečný podle §u 281 čis. 6 tr. ř. Bylo proto zmatečným stížnostem vyhověti za souhlasu generálního prokurátora již v neveřejném zasedání podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. pro rok 1878. Rozsudek nalézacího soudu musel býti zrušen v celém obsahu, protože opatření, jež uznal zrušovací soud za nutné ohledně obžalovaných B-na, B-a a R-a je též ke prospěchu obžalovaného Edmunda P-a. Za tohoto stavu věci nebylo potřeba jednatí o dalších zmatečných důvodech, uplatňovaných Josefem B-em.

Čís. 2294.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čis. 50 sb. z. a n.).

Ke skutkové podstatě zločinu nedokonané přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavec první a druhý zákona se vyžaduje po stránce objektivní, by pachatel předsevzal čin, směřující k tomu, by se s někým spolčil k úkladům o republiku, nebo vešel k tomu cíli v přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí, nebo s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními; po stránce subjektivní pak, by měl úmysl, spolčiti se s někým a vejíti v přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli za účelem násilné změny ústavy republiky, zejména pokud jde o samostatnost, jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu.

Cizími činiteli jsou takové osoby z cizího státu, které, byť i nebyly jeho zástupci neb orgány, mají tam význačnou moc neb aspoň význačný vliv a mohou tímto způsobem vydatně podporovati úklady o republiku.

Kdo dal do tisku tiskopis, obsahující trestný čin (§ 11 čis. 2, § 14 čis. 5 zákona), dopouští se nedokonaného trestného činu (§ 8 tr. zák.), třebaš byl zhotoven jen kartáčový otisk, který nebyl určen k rozšiřování (§ 10 tr. zák., § 39 čis. 2 zákona) a nebyl vůbec rozšiřován.

(Rozh. ze dne 17. února 1926, Zm I 585/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 24. června 1925, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem nedokonaného sdružování státu nepřátelského podle §u 8 tr. zák. a §u 17 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. (zákon na ochranu republiky) a přestupkem urážky presidenta republiky podle §u 11 čís. 1 tohoto zákona, nikoliv v onom případě zločinem nedokonané přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavec první a druhý zákona na ochranu republiky a v tomto případě přečinem urážky presidenta republiky podle §u 11 čís. 2 zákona a pokud jím byl podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že v době před 5. červencem 1924 v K. a v P. v úmyslu, by se spojil s osobami monarchistického smýšlení a vešel ve styk přímý nebo nepřímý s cizími činiteli, zejména vojenskými, k úkladům o republiku, záležejícím podle jeho úmyslu v tom, by učiněn byl pokus násilím změnití ústavu republiky, zejména pokud jde o samostatnost, jednotnost a demokraticko-republikánskou formu státu, předsevzal čin vedoucí ke skutečnému vykonání obmýšleného zločinu příprav úkladů, zločin však jen pro nemohoucnost, pro překážku odjinud v to příšlou, pokud se týče pro náhodu dokonán nebyl, čímž se dopustil zločinu nedokonané přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odst. první a druhý zákona na ochranu republiky. Výrok o vině ve směru přestupku urážky presidenta republiky podle §u 11 čís. 1 zákona a sprostující výrok pro přečin rušení obecného míru podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky zrušil a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, přihlížeje při výroku o trestu k výroku zrušovacího soudu o vině obžalovaného ve směru zločinu podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavec první a druhý zákona na ochranu republiky.

D ů v o d y:

Na obžalovaného byla podána obžaloba předně v tom směru, že v době před 5. červencem 1924 v K. a v P. v úmyslu, by se spojil s Karlem V-ým a jinými osobami monarchistického smýšlení a vešel ve styk přímý nebo nepřímý s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními k úkladům o republiku, záležejícím podle jeho úmyslu v tom, by učiněn byl pokus, násilím změnití ústavu republiky, zejména pokud jde o samostatnost, jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu, předsevzal čin vedoucí ke skutečnému vykonání obmýšleného zločinu příprav úkladů, zločin však jen pro nemohoucnost, pro překážku odjinud v to příšlou, pokud se týče pro náhodu dokonán nebyl, a že tak spáchal zločin nedokonané přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavec první a druhý zák. na ochranu republiky. Nalézací soud neuznal však obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby, nýbrž shledal v závadném jednání pouze skutkovou podstatu přečinu nedokonaného sdružování státu nepřátelského podle §u 8 tr. zák. a §u 17 čís. 1 zákona na ochranu republiky, jehož prý se dopustil tím, že v době před 5. červen-

cem 1924 v K. a v P. v úmyslu, by založil tajnou organisaci, jejímž účelem je podvracet samostatnost, ústavní jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu, předsevzal čin, který ke skutečnému vykonání obmyšleného přečinu sdružování státu nepřátelského vedl, k jehož dokonání však jen pro nemohoucnost a pro překážku odjinud v to příšlou nedošlo. Proti rozsudku dovolává se zmateční stížností státního zastupitelství důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a), v pravdě jen čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., a nelze jí upříti oprávnění. Průvodními výsledky a též doznáním obžalovaného je prokázáno, že obžalovaný je smýšlení monarchistického. Je zjištěno, že obžalovaný zaslal velkostatkáři Dru Zdeňku K-ovi dopis ze dne 22. května 1924, který však byl inhibován; v něm píše obžalovaný, že jeho tajným cílem jest: 1. restaurace absolutistického císařství Rakouského, 2. panovník bude sídleti ve Vídni, 3. žádný Čech nesmí se opovážiti šířiti ideu Českého království, byť by bylo i jen součástí císařství Rakouského, 4. že on, obžalovaný, jsa absolutistou, jest: a) pro zastavení veškerých politických časopisů, b) pro rozpuštění všech politických stran, c) pro nadvládu rakouské vojenské kliky v celém Rakousku, a že k těmto názorům dospěl, uvědomiv si, jak zhoubně na slovanské země působí Osvoboditelé, a že dokud nebude docíleno tohoto cíle, nezřídá se boje proti revolucionářům z 28. října 1918; že nechce jim ničeho zlého, avšak že musí se všichni poděkovati a zmizeti v propadlišti českého politického života, při čemž píše dále, že jest zásadním odpůrcem legií a podobných revolučních zjevů. Dále jest prokázáno, že obžalovaný zvacími dopisy bez data svolával na den 22. června 1924 schůzi do »Representačního domu« v P. V dopisech těch je mimo jiné uvedeno, že ve všech téměř státech, které povstaly na půdě bývalého mocnářství rakousko-uherského, organisují se monarchisté v silné organisace, které brzdi šílenou politiku t. zv. osvoboditelů, že my (svolaatelé) v Československu, majíce stále spojení s Budapeští, Vídni, Itálií a Anglií, musíme se spojit v silnou oposici proti stávajícímu režimu. Po vzoru monarchistů oněch států a na přímý rozkaz spojit se všichni na pravo orientovaní oposičníci k rozhodné akci v příhodné době, musíme se organisovati, by evropské události nezastihly nás nepřipraveny.

Podle programu, jejž obžalovaný podepsal, měly býti na zmíněné schůzi předmětem porady zejména tyto otázky: e) volba komisí, f) porada se zahraničními hosty, debata Vídeň-Budapest, g) záležitosti vojenské, h) finanční problém. Na programu schůze bylo též spojití se s Hackenkreuzlery v Československu, s organisací vojáků z fronty ve Vídni, počtem 250.000 mužů, s plukem Němců z Čech v Drážďanech, s plukem Slováků v Budapešti. Dále měli býti jmenováni: důvěrníci pro jednotlivé země Čsl. republiky, předseda, pokladník a jednatel oposičního klubu pro Čsl. republiku a zřízeny různé komise a to vojenská, zahraniční, organizační a tisková, finanční, maďarská, německá a slovenská. Komise vojenská měla za povinnost jmenovati důvěrníky ve všech vojenských posádkách republiky, udržovati s nimi styk, vyhledávati staré aktivní důstojníky, organisovati je v oposičním klubu, navázati a udržeti styk s organisací vysloužilých vojáků z fronty ve Vídni, jichž je organisováno 250.000 mužů, navázati a udržovati styk s organisací há-

kovitého kříže v republice Československé; rovněž komise zahraniční měla za povinnost udržovati stálý styk s vlivnými činiteli opozičními za hranicemi. Rovněž přesně vymezena byla příslušnost komise organizační a tiskové, jakož i komise finanční. Maďarská komise pak měla za povinnost studovati opoziční smýšlení maďarského obyvatelstva v republice Československé a udržovati stálý styk s Budapeští. Německá komise měla studovati opoziční smýšlení německého obyvatelstva v republice Československé a udržovati stálý styk s organisacemi příbuznými v zahraničí. Slovenská komise měla mítí úkol zorganizovati všechny slovenské opozičníky v »Opoziční klub«. V dopisech na hraběte P-ho v B., hraběte D-cze v B. a hraběte Viktora S-ho v S. P. žádá obžalovaný o sdělení adres lidí, kteří by se zajímali o nový týdeník, který by měl psáti proti republice a osvoboditelům z roku 1918.. Dále píše, že hodlají nyní započítí akci ve větším rozsahu a slohu proti republikánům a osvoboditelům, a že jest k tomu zapotřebí spojení s interesovanými kruhy, které by se spojily s opozičními kruhy v P. Konečně uvádí, že sám proti republice a osvoboditelům již dosti opoziční vykonal, že však nyní chtějí podniknouti větší a úspěšnější skutky, při čemž se počítá se součinností se strany Maďarska. Vůči shora zjištěným skutečnostem nemůže býti nejmenší pochybnosti, že obžalovaný je s nynějšími poměry politickými a vůbec se stavem věcí, přivoděným převratem ze dne 28. října 1918, na nejvyšš nespokojen a že jeho úmysl nese se k tomu, by stav ten byl změněn a změněna byla zvláště ústava republiky Čsl., zejména pokud jde o její samostatnost, jednotnost nebo demokraticko-republikánskou formu státu. Je přirozeno a netřeba blíže dokazovati, že takováto změna nebyla by proveditelnou bez násilného odporu proti státní moci a autoritě a bez branného zápasu s ostatními vrstvami obyvatelstva, stojícími věrně na půdě republiky. Že si toho obžalovaný byl dobře vědom, dokazují dopisy, určené maďarským šlechticům, v nichž se počítá se součinností Maďarska za účelem podniknutí větších a úspěšnějších skutků proti republice a osvoboditelům, dále program sestavený pro jednání na schůzi dne 22. června 1924, podle něhož navrhováno zvláště spojení se s hakenkreuzlery v Československu, s organisací vojáků z fronty ve Vídni, počtem 250.000 mužů, s plukem Němců z Čech v Drážďanech, s plukem Slováků v Budapešti, — vesměs to živly, jejichž nejvřelejší touhou je, podvrátiti a zničiti nenáviděný jimi nový útvar státní. Proto měla býti také zřízena vojenská komise, jejímž úkolem bylo jmenovati důvěrníky ve všech vojenských posádkách republiky, udržovati s nimi styk, vyhledávati staré aktivní důstojníky, organisovati je; proto měla býti zřízena komise zahraniční, by udržovala stálý styk s vlivnými činiteli opozičními za hranicemi, zejména ve Vídni a Budapešti; proto se mluví ve zvacích dopisech o rozhodné akci v příhodné chvíli, o organisování, by evropské události nezastihly přívržence monarchismu nepřipraveny. Jak za těchto okolností lze vážně popírati, že podle úmyslu obžalovaného nemělo jíti o násilnou změnu ústavy republiky, je nepochopitelné a stačí proto obšírné úvahy obžalovaného, obsažené v jeho zmáteční stížnosti a ve spise odvodním, zejména jeho snahu dokázati, že šlo jen o teoretický názor nespokojence s nynějšími poměry politickými a hospodář-

skými, o čistě opoziční boj politický, o pouhé založení opozičního časopisu atd., odkázati na to, co bylo právě uvedeno.

Je otázka, zda ve zjištěném jednání obžalovaného je stělesněna skutková podstata zločinu nedokonané přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavec první a druhý zákona na ochranu republiky, jak bylo žalováno, či jen přečinu nedokonaného sdružování státu nepřátelského podle §u 8 tr. zák. a §u 17 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Na otázku tu dlužno odpověděti kladně ve smyslu obžaloby, pokud se týče zmateční stížnosti státního zastupitelství. Ke skutkové podstatě zločinu nedokonané přípravy úkladů se vyžaduje po stránce objektivní, by pachatel předsevzal čin, směřující k tomu, by se s někým spolčil k úkladům o republiku nebo aby vešel k těmž cíli ve styk přímý nebo nepřímý s cizí mocí nebo s cizími činiteli, zejména vojenskými nebo finančními, po stránce subjektivní pak se předpokládá, by pachatel měl úmysl spolčiti se s někým, a vějiti ve styk přímý nebo nepřímý s cizí mocí nebo s cizími činiteli za účelem násilné změny ústavy republiky, zejména a pokud jde o samostatnost, jednotnost, nebo demokraticko-republikánskou formu státu. Bylo již dovedeno, že reprodukovánými zjištěními je zároveň prokázán a neklamně zjištěn úmysl obžalovaného, změnití násilím ústavu republiky. Aby tento svůj zločinný úmysl uvedl ve skutek, předsevzal obžalovaný takové činy, v nichž dlužno spatřovati pokus příprav k úkladům o republiku. Obžaloba klade obžalovanému především za vinu, že se k tomu cíli pokusil spolčiti se s Karlem V-ým a jinými osobami monarchistického smýšlení. Pokud jde o tvrzené spolčení se s Karlem V-ým, nevzal nalézací soud za prokázáno, že se obžalovaný s V-ým spolčil neb o to se pokusil; nelze prý věřiti údajům V-ého, o něž pouze se obžaloba opírá. Tento výrok soudu nenapadá zmateční stížnost státního zastupitelství, takže jej dlužno ponechati v platnosti. Naproti tomu je však nezvratně prokázáno, že se obžalovaný pokusil spolčiti se s osobami monarchistického smýšlení; tento pokus dlužno spatřovati najmě v inhibovaném dopise ze dne 22. května 1924 Dru Zdeňku K-ovi a ve zvacích dopisech, jež byly zaslány, pokud se týče zaslány býti měly různým osobnostem, o nichž obžalovaný vzhledem k jejich politickému smýšlení předpokládal, že budou s jeho podnikáním souhlasiti a je účinně podporovati. Skutková podstata nedokonaného zločinu ve smyslu prvního odstavce §u 2 zákona na ochr. rep. je proto nepochybně dána. Totéž platí i o zločinném pokusu ve smyslu druhé věty onoho §u. Dopisy na hraběte P-ho v B., hraběte D-cze v B. a hraběte Viktora S-ho v S. P. měly obsah shora již uvedený a bylo v nich zejména zdůrazněno, že zdejší opoziční kruhy chtějí započítí akci ve větším rozsahu a slohu a podniknouti větší a úspěšnější skutky, při čemž se počítá se součinností se strany Maďarska. Podle shora uvedeného programu měl býti navázán styk s cizími činiteli vojenskými. Nalézací soud neshledal v tom skutkovou podstatu v uvedeném smyslu z té příčiny, že prý není ničím zjištěno, že zmínění zahraniční šlechtici jsou takovými činiteli, jaké má zákon na mysli, to jest že jsou nadáni takovou skutečnou mocí, že za okolností mohou býti stejně nebezpečnými pro podporování úkladů o republiku, jako je cizí moc sama.

Naproti tomu uplatňuje zmateční stížnost státního zastupitelství právem, že cizími činiteli jsou takové osoby z cizího státu, které, byť i nebyly zástupci neb orgány cizího státu, mají tam význačnou moc neb aspoň význačný vliv a mohou tímto způsobem vydatně podporovati úklady o republiku. Stačí proto, když cizí činitelé mají aspoň význačný vliv u cizího státu, o čemž u jmenovaných šlechticů, zejména u magnáta P-yho nelze pochybovati, kdyžť je všeobecně známo, že Maďarsko je státem ovládaným hlavně šlechtou. To nemohlo býti neznámo ani obžalovanému již vzhledem k jeho vysokoškolskému vzdělání, jeho publicistické a politické činnosti, k jeho plánům o restaurování císařství Rakouského a plyne skutečnost ta nezvratně ze samotných dopisů oněm šlechticům; neboť, mluví-li se v nich o akci ve větším rozsahu a slohu proti republice a osvoboditelům, dále o tom, že opoziční kruhy chtějí nyní podniknouti větší a úspěšnější skutky a že se počítá při tom se součinností se strany Maďarska, a dožaduje-li se obžalovaný pomoci od zmíněných šlechticů, dokazuje to, že považoval je za takové osoby, které pro zamýšlenou zvýšenou akci mohou přicházeti v úvahu a mohou pro ni míti význam a že jejich vliv může se zejména uplatniti, pokud jde o očekávanou součinnost se strany Maďarska. Skutková podstata nedokonaného zločinu přípravy úkladů podle §u 8 tr. zák. a §u 2 odstavce první a druhý zákona na ochranu republiky je proto dána; i bylo také v tomto směru odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a, ježto zjištěné skutečnosti umožňují rozhodnutí ve věci samé, ihned uznati obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby.

Oprávněny jsou též výtky, jež činí zmateční stížnost státního zastupitelství výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 11 čís. 1 zákona na ochranu republiky, spolu s výrokem, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky. Pokud jde o zažalované přečiny podle §u 11 čís. 2 a §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, vzal nalézací soud za prokázáno, že obžalovaný dal tiskaři Aloisu H-ovi v Kolíně do tisku od něho (obžalovaného) psanou brožuru »Plačící Čechie«, z níž některé články obsahují urážky presidenta a hanobení republiky, dále, že svědek Alois H. pro tyto urážky brožuru nechtěl tisknouti, že svědek mimo jeden kartáčový otisk, který obdržel obžalovaný, druhý kartáčový otisk a sazbu zničil před tím, než něco mohlo přijíti ven, konečně, že brožurka přišla do ruky pouze tiskaři H-ovi, sazeči N-ovi a strojovému sazeči. Nalézací soud odepřel podřaditi toto jednání pod ona ustanovení zákonná v úvaze, že prý ustanovení ta vyžadují, by činy spáchány byly veřejně, to jest podle §u 39 čís. 2 zák. na ochr. rep. v tiskopise, jakým však není vyhotovení kartáčového otisku, který pak byl zničen současně se sazbou, aniž by se dostal do veřejnosti. V důsledku svého stanoviska uznal soud obžalovaného vinným pouze přestupkem podle §u 11 čís. 1 zákona, ježto prý čin byl spáchán před více lidmi tím způsobem, že brožurka se dostala do rukou 3 lidí, kdežto z obžaloby pro přečin podle §u 14 čís. 5 zákona sprostil ho vůbec pro scházející náležitost veřejnosti. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá i tento výrok podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. jako právně mylný a

to právem. Přisvědčiti jí sice nelze, že šlo o dokonané přečiny podle §u 11 čís. 2 a §u 14 čís. 5 zákona. Jestliť čin podle §u 39 čís. 2 zákona veřejně vykonán, byl-li spáchán v tiskopise, při čemž se arci k dokonání činu nevyžaduje, by skutečně došlo k rozšiřování tiskopisu a by přišel skutečně k vědomosti osob, pro něž byl určen. V souzeném případě nebyly však zhotoveny ještě řádné výtisky, určené a způsobilé k rozšiřování (§ 6 zákona o tisku), nýbrž byly pořízeny dva kartáčové otisky, jež jako takové k rozšiřování určeny nebyly a podle zjištění rozsudku také nijakým způsobem nebyly rozšiřovány. Tím tudíž, že obžalovaný předal do tisku zmíněný spisek s úmyslem ho rozšiřovati a tím, že ve spisku tom jsou udánlivě obsaženy hrubé a sprosté urážky presidenta republiky, po případě též hanobení republiky, nebyl skutek ještě dokonán, nýbrž předsevzato bylo pouze jednání ke skutečnému dokonání vedoucí (§ 8 tr. zák.), za které obžalovaný jako původce jest podle §u 10 tr. zák. trestně zodpovědný, ovšem za předpokladu, že články brožury obsahují skutečně projevy, jež zakládají skutkovou podstatu přečinů naznačených v §u 11 čís. 2 a §u 14 čís. 5 zákona. Také pokud jde o přečin podle §u 8 tr. zák. a §u 14 čís. 5 zákona nezabýval se nalézací soud, neuznav za splněný základní předpoklad skutkové podstaty, totiž veřejnost, věci samou, a neučinil žádných zjištění ani po objektivní ani subjektivní stránce; důsledkem toho nezbylo než rozsudek též v tomto směru zrušiti a věc v tomto rozsahu rovněž odkázati na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2295.

Objektivní skutkovou podstatu prvního případu §u 209 tr. zák. nevyklučuje okolnost, že pachatel nepřednesl své obvinění vrchnosti jako vlastní postřeh, nýbrž jako reprodukci sdělení osoby třetí.

Nezáleží na tom, zda vrchnost pokládá udání za věrohodné a zařídí o něm pátrání.

(Rozh. ze dne 22. února 1926, Zm I 821/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 18. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že skutečnosti v rozsudku zjištěné nestačí k naplnění skutkové podstaty zločinu podle §u 209 tr. zák., protože prý si žádného zločinu Antonína P-y nevymyslel, nýbrž ve svém oznámení ze dne 3. května 1924 reprodukoval jen to, co mu třetí osoba (Adolf P.) o četnickém strážmistru sdělila, a to nikoliv ve formě obvinění, nýbrž jen jako sdělení P-ovo, po-